

ďalších poznatkov skutočnosť, že v roku 1965 bol prijatý za člena Francúzskej urologickej spoločnosti. Členstvo v spoločnosti mu umožňovalo priamy osobný kontakt so zakladateľmi transplantačného programu v Európe, dokonca i priamu asistenciu pri transplantácii obličky. Prax, ktorú získal u akademikov Šišku a Bedrnu, ako aj spomínané zahraničné skúsenosti tvorili základ pre tvorbu perspektívneho programu, ale aj organizáciu práce s novým kolektívom.

Okrem skúseností získaných na II. chirurgickej klinike LF UK v Bratislave a Chirurgickej klinike LF KU v Hradci Králové ovplyvnili tvorbu programu Urologickej kliniky poznatky Vladimíra Zvaru získané v zahraničí, najmä vo Francúzsku a vo Veľkej Británii.

Postupne bolo zrejmé, že podmienky v starom pavilóne na Hlbokej ceste bez náležitého moderného technického vybavenia a možnosti širokej klinickej spolupráce nedovolia realizovať plány, ktoré už nadobúdali konkrétnu podobu. Prof. Zvara vyvinul maximálne úsilie na získanie lôžkového oddelenia v novej, modernej nemocnici na bratislavských Kramároch, kde sa napokon v roku 1967 Urologická klinika presťahovala.

Na návrh riaditeľstva Inštitútu pre ďalšie vzdelávanie lekárov a farmaceutov (ILF) vytvorilo vtedajšie Povereníctvo Slovenskej národnej rady (SNR) pre zdravotníctvo v roku 1967 Subkatedru urológie ILF (neskorší IVZ, SPAM, resp. v súčasnosti Slovenská zdravotnícka univerzita) a jej vedením poverilo prof. Zvaru, ktorý bol v tom roku menovaný aj za vedúceho Urologickej kliniky v novootvorenej Nemocnici akademika Ladislava Dérera. Jadro kolektívu kliniky tvorili asistenti katedry prijatí ešte na starom pracovisku, ale aj noví, mladší kolegovia.

Postavenie urológie v rámci popromočného, postgraduálneho vzdelávania sa zmenilo v roku 1971, keď ministerstvo zdravotníctva preradilo urológiu z pozície nadstavbovej disciplíny na základnú s dvomi atestáciami a vlastnými nadstavbovými odbormi (urologická onkológia, andrológia a detská urológia). V tom istom roku bola subkatedra premenovaná na Katedru urológie IVZ, ktorú prof. Zvara viedol do roku 1991.

Prof. Zvara sa zaoberal problematikou urológie v celej šírke, od detskej urológie cez urologickú onkológiu, deriváciu moču, urolitiázu, chirurgiu nadobličiek a ďalšie otázky.

Po získaní potrebných skúseností poveroval ďalším rozvíjaním jednotlivých problémov a diagnostickej a operačnej techniky vybraných spolupracovníkov a podporoval ich ďalší odborný rast.

Skúsenosti získané z členstva vo Francúzskej urologickej spoločnosti, študijných pobytov v Hôpital Necker v Paríži (prof. Auvert), v nemocnici v Barcelone (prof. Gil-Vernet) i v nemocnici v írskom Dubline (prof. Walsh) ho viedli v roku 1970 k založeniu dialyzačného pracoviska pre liečbu chronickej renálnej insuficiencie (CHRI) ako prípravy pre transplantačný program. Prvú transplantáciu obličky na Slovensku urobil prof. Zvara ako vedúci operačného tímu v júni 1972. Pre realizáciu tejto modernej liečby zabezpečil širokú spoluprácu klinických i teoretických pracovníkov, takže sa vytvoril základ na jej rozšírenie na celom území Slovenska. Široké medzinárodné kontakty, opakovaná prednášková aktivita na kongresoch medzinárodných spoločností vzbudila záujem o návštevy popredných svetových urológov na klinike. Skupina západoeurópskych urológov prizvala prof. Zvaru aktívne sa zúčastniť na prípravách založenia Európskej urologickej spoločnosti (European Association of Urology – EAU), čo sa stalo roku 1972. Prof. Zvara sa tak stal jedným z jej zakladajúcich členov.

Dobré vzťahy medzi predstaviteľmi švédskeho a československého zdravotníctva na pôde WHO využil prof. Zvara na založenie Československo-švédske-fínskeho urologického sympózia v roku 1969, ktoré sa konalo prvýkrát v Bratislave a potom striedavo v zainteresovaných štátoch 7-krát až do roku 1989 a sprostredkovalo kontakty so zahraničnými pracoviskami najmä mladým českým a slovenským urológom.

Prof. Zvara položil základy modernej urológie na Slovensku. Do popredia odborného a vedeckého záujmu boli postavené: urologická onkológia, detská urológia, urolitiáza, použitie laboratórnych vyšetrovacích metód na diagnostické a vedecké účely, andrológia, urologická gynekológia, dialyzačná a transplantačná liečba CHRI a vo všeobecnosti nové operačné prístupy. Na klinike boli zavedené tieto pracovné zásady. Spojenie programu odbornej a vedeckej práce, tímový systém práce s tvorbou pracovných skupín pre nosné témy, medziodborová spolupráca, ab-

solvovanie zahraničných pobytov s určeným cieľom štúdia a napokon splnenie podmienok na získanie špecializácie, vedeckého a akademického rastu.

Za svojich spolupracovníkov si prof. Zvara vyberal ľudí schopných a ochotných podieľať sa s ním na riešení zverených neľahkých úloh. Bol náročný a prísny, ale tiež vedel byť veľkorysým a chápatým človekom, ktorý s nadhľadom dokázal tvorivo usmerňovať odbornú a vedeckú orientáciu väčšiny pracovníkov kliniky. Nebál sa pôsobiť na kliniku a riadiť tím vysokokvalifikovaných odborníkov, ktorí v niektorých oblastiach urológie na jeho pokyn a s jeho podporou získali dokonca hlbšie vedomosti, ako mal on sám ako vedúci kliniky.

Postupne z iniciatívy a za pomoci prof. Zvaru absolvovali zahraničné študijné pobyty početní pracovníci kliniky podľa určeného odborného tematického zamerania, a to najmä na tých pracoviskách, s ktorými už predtým mal kontakt vedúci kliniky. Zavedený pracovný režim priniesol nielen skvalitnenie poskytovanej zdravotnej starostlivosti, ale aj zvýšenie záujmu o vedeckú a publikačnú aktivitu. Viacerí pracovníci pod vedením prof. Zvaru obhájili kandidátske (CSc., resp. PhD.) i doktorské (DrSc.) dizertačné práce (Horňák, Revúsová, Breza, Ondruš), na základe obhajoby habilitačných prác boli menovaní docentmi, niektorí neskôr splnili podmienky aj pre menovanie za profesorov (Horňák, Breza, Ondruš). Z kliniky odišli erudovaní pracovníci na miesta primárov nemocničných urologických oddelení, resp. do ambulantnej sféry. Zo širokej medziodborovej spolupráce mali prospech aj spolupracujúce pracoviská, a to nielen v rozšírení ich odborného programu, ale aj v získaní nových tém pre vedeckú a publikačnú činnosť a následne aj vedeckých a akademických hodností.

K profesorovým zahraničným aktivitám patrí aj členstvo v redakčných radách viacerých zahraničných časopisov (napr. European Urology, International Urology and Nephrology, Urologija i Nefrologija, Zeitschrift für Urologie und Nephrologie, Annales d'Urologie), prednášky a publikácie, členstvo v Deutsche Akademie der Naturforscher Leopoldina, členstvo vo výbore Medzinárodnej urologickej spoločnosti (Société Internationale d'Urologie – SIU).